

Sygnatura akt I C 957/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

K., dnia 19-06-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 19-06-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko A. P.

o zapłatę 2 807,34 zł

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 957/18

UZASADNIENIE

C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 27.12.2017 roku wystąpił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego A. P. kwoty 2.807,34 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona przez niego kwota wynika z umowy karty kredytowej nr (...) z dnia 17.10.2008r. zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A. (jako następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. oraz (...) Finanse S.A.). Powód wskazywał, że pierwotny wierzyciel – S. w dniu 13.06.2017 r. sprzedał wierzytelność przysługującą wobec pozwanego na rzecz D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego, następnie ten ostatni podmiot w dniu 29.09.2017 r. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda.

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Pozwany A. P. nie zajął stanowiska w sprawie. Przesyłka zawierająca odpis pozwu, załączników oraz wezwanie na rozprawę została prawidłowo doręczona pozwanemu.

Sąd ustalił co następuje:

Powód jest w posiadaniu kopii umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty nr (...) z 17.10.2008 r. zawartej pomiędzy pozwaną a (...) Bank (...) S.A. we W..

(dowód umowa z 17.10.2008 r. k. 18-20)

W dniu 20.12.2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...).

(dowód: wyciąg z ksiąg z 20.12.2017 r. k. 14)

Powód jest także w posiadaniu „wyciągu z elektronicznego załącznika nr 1b – wykaz wierzytelności do umowy sprzedaży z 13.06.2017 r.

(dowód: wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 15)

Sąd zważył co następuje:

Strona powodowa domagała się zapłaty od pozwanego należności wynikającej z umowy karty kredytowej zawartej przez pozwanego z (...) Bank S.A.

Powód swoją legitymację procesową wywodził z umów przelewu wierzytelności zawartych:

- pomiędzy (...) Bank S.A. a D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny w dniu 13.06.2017 r.
- pomiędzy D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny a powodem w dniu 29.09.2017 r.

W pierwszej kolejności rozważenia wymaga, czy po stronie powoda istnieje legitymacja czynna. Na to pytanie należy udzielić odpowiedzi negatywnej. Podkreślić należy, że Sąd z urzędu bada legitymację procesową strony.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym oznacza to, że na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

W przedmiotowej sprawie jednym z tych faktów było wykazanie następstwa prawnego po (...) Bank (...) S.A. we W..

Powód – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – nie wykazał faktu nabycia od powyższego podmiotu wierzytelności wobec pozwanego. Poprzestał on jedynie na wskazaniu dat dwóch umów cesji, stron, które umowy te zawarły oraz podaniu, iż pożyczkobiorca został o fakcie cesji przez powoda zawiadomiony. Przy czym ta ostatnia okoliczność również nie została wykazana. Powód dołączył bowiem jedynie zawiadomienie o cesji wierzytelności – niepoświadczony za zgodność z oryginałem i nie wykazał, że pismo to zastało doręczone pozwanemu.

Zgodnie z art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Powód nie przedłożył żadnej z dwóch umów cesji, tj. zawartych pomiędzy (...) Bank S.A. a D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny w dniu 13.06.2017 r. oraz pomiędzy D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny a powodem w dniu 29.09.2017 r.

Powód przedłożył jedynie wyciąg z elektronicznego załącznika do pierwszej z umów cesji tj. z 13.06.2017 r. Nie dołączył natomiast załącznika do drugiej z umów przelewu wierzytelności.

W ocenie powoda – dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego.

W ocenie Sądu twierdzenie to jest niezasadne.

Dokument nazwany „wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu”, który wskazywany był w pozwie jako dowód istnienia zobowiązania pozwanego wobec zbywcy wierzytelności, następnie jej przelewów na powoda i obowiązku spełnienia świadczenia przez pozwanego na rzecz powoda, nie jest w istocie „wyciągiem z ksiąg rachunkowych”, gdyż nie zawiera wszystkich danych obejmujących operację gospodarczą zaewidencjonowaną w tych księgach (według

ustawy o rachunkowości). Zresztą, wbrew tytułowi, z jego treści wprost wynika, że zawiera on jedynie oświadczenie powoda stwierdzające, że na podstawie jego ksiąg rachunkowych nabył on od określonego podmiotu wierzytelność wobec pozwanego, która na dzień wystawienia wyciągu stanowiła kwotę w nim wymienioną. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu inwestycyjnego, o jakim mowa w art. 194 § 1 ustawy o funduszach inwestycyjnych, nie stanowi, ani dokumentu urzędowego w niniejszej sprawie, ani nie jest dowodem istnienia zobowiązania pozwanego, a co najwyżej zaewidencjonowania transakcji nabycia wierzytelności przez powoda w swoich księgach rachunkowych.

Wynikające z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 157) domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994 r. o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności (por. wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, LEX 1375500). Treść wyciągu przedłożonego przez wierzyciela może stanowić co najwyżej oświadczenie Funduszu o nabyciu wierzytelności od określonego wierzyciela, w oznaczonej wysokości (por. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 r. I ACa 652/12, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w orzeczeniu z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt I ACz 284/13).

Zatem domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, jednakże tylko i wyłącznie od swojego poprzednika prawnego, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy można uznać jedynie za wykazane, że powód kupił wierzytelność od (...), natomiast powód składając jedynie wyciąg ze swoich ksiąg i nie przedkładając umowy cesji pomiędzy (...) Bank S.A. a (...), nie wykazał następstwa prawnego pomiędzy pierwotnym wierzycielem a swoim poprzednikiem prawnym.

Powód nie tylko nie udowodnił, że w ogóle nabył wierzytelność wobec pozwanego, ale również nie wykazał w jakiej wysokości, zakresie wierzytelność została zakupiona. Nie sposób zatem przyjąć, iż powód wykazał także sam fakt istnienia wierzytelności i jej wysokość.

Powód nie wykazał także, iż umowa o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty została wypowiedziana – do pozwu nie dołączono wypowiedzenia umowy. Nie wiadomo zatem, czy roszczenie, którego dochodzi powód jest w ogóle wymagalne.

Nie sposób także zweryfikować w jaki sposób (za jaki okres i od jakiej kwoty) naliczono odsetki oraz co konkretnie składa się na dochodzone przez powoda „koszty”.

Aktualnie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego winien być traktowany jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c.).

W odniesieniu do dokumentów prywatnych, w rozumieniu art. 245 k.p.c., złożonych do akt niniejszej sprawy Sąd przyznał im walor prawdziwości, uwzględniając, że stanowią one jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nich zawarte. Ich prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu, a żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości. Podkreślić należy, iż złożone do akt sprawy dokumenty prywatne, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowiły jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Z dokumentem prywatnym – definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny, niespełniający

kryteriów dokumentu urzędowego – art. 245 k.p.c. wiąże obalalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał (por. orzeczenie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, niepubl.; orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr. 2000, nr 11, poz. 32, por. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 3 października 2000 r., I CKN 804/98, niepubl.; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Podkreślić należy, iż dokumentem prywatnym, w przeciwieństwie do dokumentów urzędowych (art. 244 k.p.c.) ustawa nie nadaje waloru dowodu, iż okoliczności stwierdzone w oświadczeniu są zgodne z prawdą. Dokument prywatny nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nim oświadczeń, każda zaś osoba mająca w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistości (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82).

Odnosząc się do samych wymogów wyciągu z ksiąg rachunkowych to stwierdzić należy, iż nie spełnia on wymogów ustawowych. Szczegółowe zasady jakim winny odpowiadać omawiane dokumenty zostały uregulowane w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawach szczególnych zasad rachunkowości funduszy inwestycyjnych (Dz. U z 2007 r., Nr 249, poz. 1859). Zapisów w księgach rachunkowych dokonuje się na podstawie dowodów księgowych, które powinny zawierać m.in. określenie stron dokonujących operacji gospodarczej, opis operacji, jej wartość i datę dokonania, a sam zapis obejmuje co najmniej datę operacji, skrót lub kod operacji, kwotę zapisu i oznaczenie właściwego konta. Wyciąg z księgi rachunkowej powinien zawierać przynajmniej powtórzenie danych (zapisu) z księgi rachunkowej w odniesieniu do danej wierzytelności.

Wyciągu z księgi rachunkowej w żadnym razie nie można utożsamiać z oświadczeniem wystawionym przez fundusz, które potwierdza nabycie określonej wierzytelności od dotychczasowego wierzyciela. Takie oświadczenie nie obejmuje bowiem, ani nie potwierdza jakiegokolwiek zobowiązania funduszu, a z tego rodzaju dokumentem mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny, zaś zgodnie z § 2 tego przepisu w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Twierdzenia pozwu budzą uzasadnione wątpliwości, jeżeli nie odpowiadają one w pełni rzeczywistości lub nie zawierają jej pełnego obrazu. Skoro zatem powód nie udowodnił, że nabył wierzytelność wobec pozwanego, a także wysokości i wymagalności żądania, powództwo nie mogło być uwzględnione. Zaznaczyć jeszcze trzeba, że strona powodowa jest przedsiębiorcą korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej. Bezczyńność pozwanego nie zwalnia Sądu z obowiązku krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu. W razie nastręczających się wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd przeprowadza z urzędu postępowanie dowodowe. Uznanie przez Sąd twierdzeń powoda za prawdziwe, nie zwalnia Sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na twierdzeniach, ze stanowiska prawa materialnego (por. SN z 15.09.1967 r., II CRN 175/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 142, SN z 1999-03-31, I CKU 176/97, opubl: Prokuratura i Prawo rok 1999, Nr 9, poz. 30).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR K. P. - Łaska